

treballadors/es de l'ensenyament.
Juny 2016

SUPLEMENT

editorial Revertir retallades als
serveis públics valencians

dossier Construïm el canvi dia a dia
en tot el país

entrevista Licinio Lima

**CONSTRUÏM EL CANVI
DIA A DIA
EN TOT EL PAÍS**

federació d'ensenyament

PAÍS VALENCIÀ

COORDINA LA REDACCIÓ:
Pau Díaz

COORDINA LA PUBLICACIÓ:
Roberto Romero

CONSELL DE REDACCIÓ:
Miguel Ángel Vera, Xelo Valls, Ramón
Martínez, Pepa Ramis, Ferran García,
Mada Macià, Pau Díaz, Lourdes Peñalver,
Alejandro Lorente, Maribel Belda, Neus
Carrasco, Roberto Romero, Mila García,
Pura Díaz

COL·LABORA:
Dolors Monferrer - Maite Boscà

COL·LABORACIÓ GRÀFICA:
Ximo Antón
Joanot de «Camacuc»

Oficina de Promoció i d'Ús del Valencià de
CCOO PV:
Purín Morant - Lluïsi Armero

EDITA:
Federació d'Ensenyament
de CCOO PV
www.pv.ccoo.es/ensenyament

Imprès en paper reciclat

DIPÒSIT LEGAL: M. 4406-1992
ISSN: 1131-9615

El Consell de Redacció de la T.E.
del País Valencià, juntament amb l'Oficina
de Promoció i d'Ús del Valencià
de CCOO-PV, són responsables de les
traduccions dels articles.

La Federació d'Ensenyament de CCOO del País
Valencià no s'identifica neccessàriament amb
les opinions exposades en els articles signats.

editorial

Revertir retallades als serveis públics valencians

Miguel Ángel Vera

3

dossier > Construïm el canvi dia a dia en tot el país

La manipulació de la patronal
d'Ensenyament concertat

Pepa Ramis

4

El cobrament de l'estiu del professorat interí

Miguel Ángel Vera

7

entrevista > Licinio Lima

"Hem d'obligar a l'Estat a complir
els seus deures educatius amb la ciutadania"

Pau Díaz

8

dossier > Construïm el canvi dia a dia en tot el país

Per la retirada del fibrociment
de totes les escoles

Elena Albert

12

pràctica educativa

Reflexions urgents sobre l'ensenyament

Pura Aloy y Francisco Hernández

14

«Rosa obscur», un curtmetratge per
la prevenció de la violència de gènere
entre els adolescents

Claustre del Col·legi Hernández

15

**Miguel Ángel
Vera**

Secretari General
FE CCOO PV

Revertir retallades als serveis públics valencians

L'editorial del mes de novembre de 2015, tènia el títol de: Volem un acord de legislatura per a revertir les retallades. Bé, sis mesos després, podem dir que ho hem aconseguit. Evidentment no és al 100 % del que volíem, però si estableix horitzons de negociació al llarg del que queda de legislatura i estableix prioritats. Ha sigut una exigència de l'Àrea Pública de CCOO PV, acceptada pel Govern actual de la GV. No se'ns escapa que la situació econòmica no és la millor per a marcar prioritats i arribar a acords, però potser per açò, és més necessària que mai la concertació. Si establim les prioritats i assenyallem un calendari de negociació i govern d'aquestes, podem avançar sindicalment en aquest context.

Heu rebut la primera valoració del document i molts de vosaltres heu participat en l'enquesta que hem enviat sobre el grau d'acceptació del document d'acord. Una vegada més, aquesta consulta és fruit del compromís de transparència i participació amb la nostra afiliació. Les conclusions que d'ella extraem i que compartim, són que la proposta d'acord és positiva per a les persones que representem i defensem.

Sobre l'escenari econòmic per a les ciutadanes i els ciutadans d'aquest país, el més significatiu és que continua la mala situació de les famílies. Resumint el 28,6 % de la població espanyola està en risc de pobresa o exclusió social, i els pobres de solemnitat arriben al 6'4 % de la població, és a dir, 6 milions de persones (d'elles 600.000 són valencians i valencianes).

Podem imaginar com influeix tot açò en els nostres centres docents i la importància que tenen les polítiques públiques d'educació i de compensació social per a atendre als ciutadans i a les ciutadanes. La importància que té la creació de les unitats de 2 anys, la gratuïtat de l'ensenyament obligatori, la sanitat universal, etc.

En la parcel·la educativa hi ha hagut bastants canvis, encara que els que tenien a veure amb la LOMCE i les retallades, esperen per a millor ocasió. La falta de govern d'esquerres, progressista en l'àmbit estatal i la repetició de les eleccions han impedit desenvolupar temes molt importants per a nosaltres: parilitzar l'aplicació de la LOMCE, eliminar les retallades en les plantilles dels centres i polítiques de recuperació d'aquestes, eliminar les revalides, tornar a l'horari del professorat anterior a les retallades, recuperar els salaris de les IT, etc.

D'altra banda, s'ha avançat en l'arranjament escolar conjunt de públic i concertat, en l'eliminació del districte escolar únic, en el control de tota la xarxa de centres, en la recuperació de drets del personal interí, en una OEP màxima segons el que marquen els pressupostos d'Estat sobre taxa de reposició, (taxa que caldrà eliminar tal com assenyalava l'acord de Mesa General del País Valencià). Avanços que han significat que algunes patronals de l'educació privada, estiguen en peus de guerra ensenyant les dents, ja que mai havien sigut controlades. I per descomptat mai havien recol·locat el personal acomiadat durant el Govern del PP, ja que l'anterior Administració educativa passava d'obligar-los a res, i damunt tenien sempre camí directe amb els governants de torn. Eren dels seus.

La FE CCOO PV hem avançat en la signatura de convenis de col·laboració amb sindicats estudiantils, perquè amb caràcter general puguem ser considerats afiliats nostres i que puguem tenir part de la cobertura, utilització de seus, etc. S'han signat convenis amb el FEPV i amb ASVAES.

Vull acabar amb destacar que la FE CCOO PV va signar també un conveni de col·laboració amb l'Institut Paulo Freire d'Espanya (IPF). Per a nosaltres és un honor. Aquest conveni ens permetrà seguir col·laborant en temes relacionats amb la formació del professorat i la possibilitat d'organitzar seminaris i poder coeditar publicacions. IPF és un referent pedagògic fonamental, i per a nosaltres un camí de referència en tot allò que té a veure amb l'educació al llarg de la vida. És el futur de l'educació, i més avui, que per la complexitat de les relacions treballador empresa, la formació serà l'eix de tota la nostra vida.

Salut companys i companyes. A tots ens arriba la nostra jubilació i per tant el nostre pas de l'activitat a estar donant suport al sindicat, però des d'una altra perspectiva. Ha sigut un honor, seguirem col·laborant.

 Miguel A. Vera Mora

 @mavera1956

 mavera@pv.ccoo.es

Pepa Ramis

Secretària
Ensenyament Privat
FE CCOO PV

La manipulació de la patronal d'Ensenyament concertat.

CCOO exigeix a les patronals que recol·loquen les persones que puguin resultar acomiadades

PER QUÈ CCOO NO HA DONAT SUPORT A LES MOBILITZACIONS CONTRA LA REDUCCIÓ DE CONCERTS?

La Conselleria d'Educació enguany ha fet l'**arranjament escolar de forma conjunta** per a la xarxa pública i la concertada, i va publicar el divendres passat les modificacions de concerts educatius. Recordem que en els últims anys les corresponents resolucions van ser publicades a la fi de juliol o en ple agost. Almenys en **terminis hem guanyat**.

No obstant això, enguany s'ha muntat un enorme enrenou sobre aquest tema, incloses recollides de signatures i diverses concentracions convocades per l'or-

ganització patronal anomenada Escoles Catòliques, amb el suport de la Concapa (Confederació Catòlica de Pares) i els sindicats FSIE i USO, per a mostrar la seua repulsa "per les retallades en centres d'iniciativa social i l'arranjament escolar".

La Federació d'Ensenyament de CCOO del País Valencià **no dona suport** a aquestes mobilitzacions.

Quin és el motiu?

En primer lloc, analitzem les dades de les modificacions d'unitats concertades dels últims anys, per situar l'ocorregut ara.

Curso	+	-	Dif.	Fuente
2012/13	51	-32	19	DOCV 27/7/2012
2013/14	100	-70	30	DOCV 5/8/2013
2014/15	58	-34	24	DOCV 6/8/2014
2015/16	88	-43	45	DOCV 12/8/2015
2016/17	35	-35	0	DOCV 6/5/2016 y 19/5/2016
TOTAL	332	-214	118	

Cal matisar un poc aquestes dades. En alguns casos, en el mateix centre es produeix una supressió i un increment d'unitats (per exemple, si canvia el tipus d'unitat d'educació especial, o el cicle formatiu) i en aqueix cas en el llistat apareix com una unitat nova i una altra suprimida, per la qual cosa el nombre

real d'augment i de supressions ha de baixar en paral·lel. En general, aqueixos centres han intentat fer els canvis organitzatius necessaris per a no acomiadar ningú, i açò fa disminuir el nombre d'acomiadaments.

Pepa Ramis
 @RamisPepa
 pramis
@pv.ccoo.es

Però d'altra banda hem de tenir en compte que una unitat no significa un acomiadament, sinó una cosa més, perquè la ràtio professor/unitat és superior a 1, per la qual cosa **la supressió d'una unitat significa un acomiadament (de vegades, dos) més una reducció de jornada per als que es queden en el centre.**

Les dades de l'arranjament escolar del curs proper, en tot cas, encara que canvien la tendència (és la primera vegada que el balanç no resulta positiu), **tampoc justifica en la nostra opinió l'enrenou organitzat.** En la primera proposta de la Conselleria aquest balanç era de -18, després va ser -3 i finalment 0. No podem fer una anàlisi similar d'anys anteriors perquè, malgrat les nostres contínues protestes, l'anterior Conselleria des de fa almenys deu anys no ens informava de la seua proposta de modificacions, per la qual cosa ens assabentàvem quan es publicava en el DOCV, i per això no sabem l'efecte que havien tingut les al·legacions.

Podem estar d'acord o no en quines unitats se suprimeixen (diverses en la Fuensanta) o s'augmenten (algunes en col·legis que segreguen); però el que és evident, a la vista del llistat, que **és públic i pot ser consultat fàcilment, és que no s'ha produït cap persecució religiosa.** S'augmenten o es redueixen unitats indistintament a centres religiosos, seglars i a cooperatives.

Aleshores, per què s'ha produït aquest enrenou? Per què les patronals han convocat mobilitzacions enguany i uns altres no, si el nombre de supressions era major?

Deixant a banda el fet que s'haja publicat en ple curs escolar (altres anys no era factible mobilitzar a l'agost, però podria haver-se fet perfectament a l'inici de curs), pensem que la causa podrien ser dos motius:

1. Les, al nostre judici, **desafortunades declaracions del conseller** d'agost de 2015, sobre la "barra lliure" i la concertada. Desafortunades en primer lloc per l'amenaça que contenien per a tot el sector, inclosos els treballadors i les treballadores; i en segon lloc, perquè es van sentir amenaçats els que menys motiu tenien. Suposem que aquesta frase no contenia el desig del conseller d'acabar amb tota la concertada, incloses les cooperatives i els centres que desenvolupen una gran tasca social, sinó d'**acabar amb els tripijocs** que s'havien denunciat en els mesos anteriors: alliberats de les patronals, excés d'hores en alguns centres, i unes altres irregularitats que tots i totes sabem que hi ha. En aquest cas potser hagués sigut molt més oportú ser més prudent en les declaracions i enviar a la inspecció a comprovar si els directors imparteixen el nombre d'hores lectives que declaren, per exemple.

2. **Que aquest balanç negatiu de 3 unitats va acompanyat d'un increment de 400 aules en els centres públics.**

Per analitzar això hem de comparar el succeït en aquests últims anys en els dos sectors. No disposem d'una anàlisi similar d'unitats noves i suprimides dels centres públics, però sí tenim una dada fiable: el **nombre de treballadors** que apareixen en plantilla en les actes de les eleccions sindicals. I aquestes ens donen les dades següents:

	Des. 2010	Des. 2014
Alacant	21.987	18.694
Castelló	7.650	7.365
València	21.987	24.975
	55.849	51.034

És a dir, que entre 2010 i 2014 va haver-hi una disminució de 4.815 docents. Als funcionaris no se'ls pot acomiadar, però aquesta reducció de llocs va recaure en jubilacions no reposades, en baixes no cobertes, en increments de ràtios y en el personal interí.

Aquestes dades ens serveixen per a dimensionar el problema. Els centres públics i els concertats formem part de la mateixa xarxa sostinguda amb fons públics, i **és just que es recupere una part de les disminucions que van partir durant els anys de retallades del Govern anterior.** I que si ha d'haver-hi supressions, es repartisquen equitativament entre els dos sectors. Per això és necessari tenir uns criteris clars per a decidir quina unitat se suprimeix. I **cal decidir no només si el centre afectat és públic o concertat**, sinó que cal afinar més i decidir a quin col·legi i quin grup se suprimeix. Substituir aquests criteris per mobilitzacions de centres públics contra concertats o concertats contra públics o de fins i tot un col·legi contra el centre del costat pot portar-nos a una guerra que no desitgem en absolut.

Un altre tema serà la **recerca de solucions per a les persones afectades**, i en aquest sentit hem insistit a la Conselleria (a aquesta i a l'anterior) per reprendre l'Acord de centres en crisi que tan bons resultats ens va donar fa anys (des de 1985 fins a 2005 es van **recol·locar** més de mil professors i professores). L'Acord va funcionar mentre les unitats eren a compte de les noves plantilles, però en el moment es van completar aquestes

dossier > Construïm el canvi dia a dia en tot el país

no es va recol·locar ningú més. Tots els cursos hi ha vacants en els centres (per jubilacions, per noves unitats) però els centres mai han recol·locat ningú en aquestes unitats.

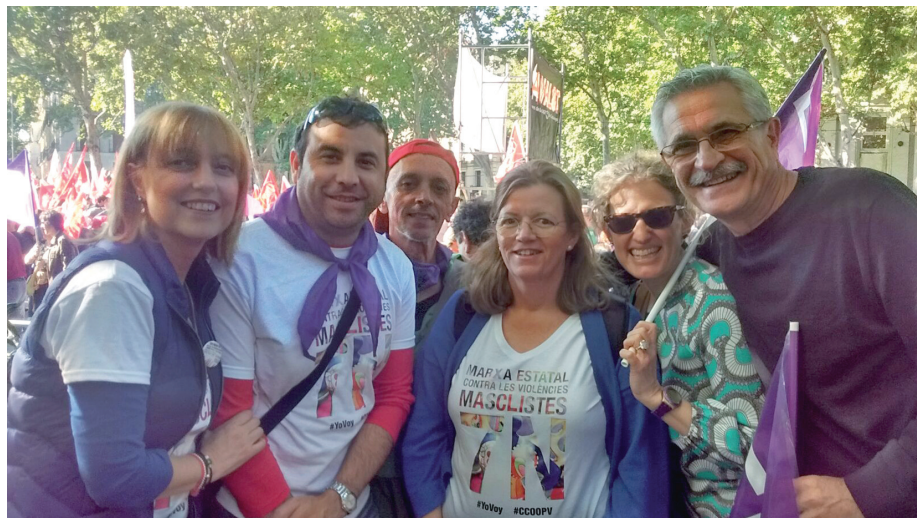
Així doncs, tornant al principi: **per què no defensa CCOO aquestes mobilitzacions?**

— **Perquè no hi ha motius.** Tot i que comporta un trauma per a les persones afectades, la supressió de 35 unitats no justifica enguany unes mobilitzacions que no s'han convocat en anys anteriors amb un nombre major de reduccions. Això ens porta a sospitar que hi ha altres motius que no es diuen, i que reuneixen patronals, algunes associacions de pares i mares i dos sindicats que sembla que deuen algun favor a les patronals (tindrà alguna cosa a veure que en les eleccions sindicals troben tot tipus de facilitats en centres on nosaltres no aconseguim ni entrar?)

— **Perquè la FE CCOO PV és sobirana a decidir** quan es mobilitza i amb qui. Per cert, hem fet innombrables mobilitzacions en els últims anys en contra de les retallades en educació, en centres d'atenció a persones amb discapacitat, etc. etc., i mai hem vist allí als qui es mobilitzen ara.

— **Perquè mai abans s'havien fet mobilitzacions similars al País Valencià** contra la supressió d'unitats concertades. Sí es van fer en múltiples ocasions exigint la recol·locació del personal acomiadat, fins i tot una vaga de set dies en l'any 1991, i ací sí vam estar.

— **Perquè consideràvem que el que tocava ara era fer un altre tipus d'accions**, i aquestes són algunes de les quals hem fet:

- Pressionar fins a la sacietat per aconseguir una **Mesa Sindical**, i l'hem **aconseguida**.
- Els nostres afiliats/ades i delegats/ades ens han fet arribar les **al·legacions** que han enviat a Conselleria per portar-les nosaltres en mà i defensar les unitats perdudes o no concertades en la Mesa Sindical del dimecres 4 de maig.
- **Ajudar** alguns centres a elaborar aquestes al·legacions.
- Preparar amb la direcció d'aquests centres **l'argumentari** amb el qual defensar oralment, en l'esmentada Mesa, la no supressió d'unitats i l'aprovació de les denegades que van sortir de les direccions territorials.
- Paral·lelament, hem mantingut **reunions amb regidories** d'Educació i amb alguna direcció territorial.
- En aqueixa Mesa Sindical, vam defensar que no se suprimís a determinats centres que no arriben a la ràtio requerida però atenen **poblacions desfavorides** i porten realitzant les seues activitats docents durant molt de temps i amb indubtable professionalitat. En aquest sentit, valorem molt positivament que **en alguns d'aquests casos s'haja reconsiderat** la supressió.

Què farem ara?

El pas següent serà intentar **reduir el nombre d'acomiadaments**. En una Mesa Sindical el secretari autonòmic va dir que una unitat suprimida no significaria necessàriament un acomiadament, si es podia trobar una solució per a resituar aquesta persona en el propi centre.

I, paral·lelament, forçar aquestes patronals que han demanat la solidaritat de pares, professors i la resta del personal que **recol·loquen** en els seus centres les persones que siguen acomiadades com a conseqüència de les supressions, en les 35 places noves i en els centenars de vacants que es produeixen tots els anys en el sector. **Ací no descartem mobilitzar, si no aconseguim un acord eficaç.**

**Miguel Ángel
Vera**

Secretari General
FE CCOO PV

El cobrament de l'estiu del professorat interí.

El llarg camí cap a la recuperació d'un dret

Aconseguir un dret com que els nomenaments de professorat interí amb vacant siguin fins al 31 d'agost costa. Costa tant que va caldre esperar a l'any 2010 per tenir un acord que ho recollís.

L'Acord de professorat interí de 2010 recull en l'article 9 que els nomenaments de professorat interí amb vacant serien fins al 31 d'agost pels qui l'obtinguessen abans del 31 de desembre.

Mai va arribar a entrar en vigor, ja que aconseguir un dret costa molt, però perdre'l és ràpid: el **Decret-Ilei 1/2012**, de 5 de gener ("Decret Vela") va aplicar retallades importants entre les quals estava la durada dels nomenaments del professorat interí: van passar a ser fins al 30 de juny.

Per recuperar-lo va haver-hi **molts mesos de mobilització i negociació**, i van ser necessaris dos nous acords: l'**Acord de professorat interí de 2013** el recupera per als qui tinguessin vacant en les adjudicacions de juliol (més de 7.000 persones en l'any 2015) i l'**Acord de 23 d'octubre de 2013**, de recuperació de retallades, el fa efectiu. Tots dos van ser acords de resistència, en un context de retallades brutals a tot l'Estat, amb una Administració ultraliberal i un sindicat majoritari en l'ensenyament el paper del qual va ser únicament de boicot a qual-sevol negociació fins al canvi de Govern autonòmic en l'any 2015.

Així i tot, en un context absolutament hostil, **aconseguírem recuperar l'estiu de gairebé totes les persones amb vacant**. Però encara quedaven més de 1.000 persones (professorat interí amb vacant entre l'1 de setembre i el 31 de desembre) a les quals s'havia nomenat fins al 30 de juny, i per aconseguir el seu nomenament fins al 31 d'agost és per la qual cosa se signa ara un nou acord que permet, per fi, l'aplicació en l'any 2016 de l'Acord de 2010.

Cap acord és perfecte. Aquest tampoc; haguéssim volgut que el preàmbul tingués un altre enfocament, però no es van acceptar les nostres al·legacions. Així i tot, el dret recuperat ens fa valorar l'aconseguit.

La FE CCOO PV ha recorregut tot el camí, llarg, per aconseguir recuperar un dret que es va perdre amb la publicació manu militari d'un Decret-Ilei. **Han fet falta 3 acords. Ningú regala res; els drets cal conquistar-los.**

Miguel A. Vera Mora

@mavera1956

mavera@pv.ccoo.es

Pau Diaz
Secretari de
Comunicació
FE CCOO PV

Licínio Lima és Doctor en educació i agregat en Sociologia de l'Educació. Professor catedràtic i director del Departament de Sociologia de l'educació de la Universitat de Minho (Braga, Portugal).

Pau Diaz

@paudiazboils

pau.diaz@pv.ccoo.es

treballaralescolapublica.
blogspot.com

Entrevista **Licínio Lima**

“Hem d'obligar a l'Estat a complir els seus deures educatius amb la ciutadania”

Com és possible que la formació permanent en compte de ser un element de promoció social, de desenvolupament democràtic i transformació personal i col·lectiva ha esdevingut absolutament com una acció domesticadora i adaptativa al sistema?

L'educació permanent és un sector molt diversificat. Des del punt de vista de les polítiques públiques nacionals i europees hi ha una certa hegemonia gestionària, domesticadora, funcional, que tendeix a utilitzar la formació d'adults en una lògica de “recursos humans” i per tant d'adaptació per a l'adaptació als mercats.

Açò cal combatre-ho si realment tenim una concepció més oberta, humanista, democràtica. No cal oblidar que en el sistema social de formació i educació de persones adultes hi ha també moltes experiències que no estan totalment dominades per aquesta lògica.

L'hegemonia en el sentit gramscian requereix l'establiment d'un consens. El consens és la idea de pensament majoritària que és reproduïda per les institucions oficials, per al llenguatge dominant de la majoria de partits polítics, pel llenguatge de la pedagogia dels educadors i de les educadores, i dels mestres i de les mestres, de vegades també pels sindicats.

Però no és una perspectiva singular. Hi ha altres idees pels marges, resistint. Altres perspectives, que tot i no ser institucionals, convoquen una tradició, una cultura i una història que és diferent. Jo diria que tenim una contradicció entre diver-

ses perspectives. Si mirem els informes de la europeus sobre educació d'adults es pot veure que viuen a Brussel·les, van intentant bones relacions institucionals i van adaptant la seua agenda i el seu discurs al llenguatge de l'Europa comunitària. Però també van mantenint algunes dimensions d'una agenda més democràtica i emancipadora. Hi ha cert híbridisme. Aquesta mateixa situació es dona en la institució universitària.

Com penses que hauria de ser la formació permanent en una societat com la nostra, amb molts joves fora del sistema educatiu sense la formació bàsica, i sense perspectiva de treballar? Quins serien els eixos i àmbits d'actuació? Quines les propostes concretes d'actuació? Quins haurien de ser els finançaments —quantitats, procedència dels fons...— i com podrien les institucions aconseguir els fons —en virtut d'impostos, de taxes...—?

Jo crec que un principi bàsic que siga democràtic, fins i tot sense necessitat que siga emancipador, almenys democràtic, ha de tenir com a idea central que la política educativa és una política cultural: que l'educació és un procés

d'humanització, un procés de reflexió crítica sobre la realitat. I un sistema cultural mai es canvia ràpidament.

La idea que la formació permanent és un instrument, una tècnica de gestió, que introduïda en una direcció precisa obtindrà èxits exactament 5 anys després, és una fal·làcia.

Ni l'educació ni la cultura funcionen així i és necessari un temps. La cultura no es canvia d'acord amb el voluntarisme dels governs. I això és bo!

L'ideal d'una educació integral és això precisament. En totes les àrees de la societat: de la cultura, de l'economia, de l'ambient, de les relacions socials i de les relacions de poder. Jo crec que amb els joves i amb els adults l'educació ha de ser integral. I no crec que avui ni l'escola, ni en la universitat, ni en la formació de persones adultes estiga basada en aquest projecte holístic.

El projecte humanista, de la il·lustració, segueix sent important si no cau en un model avantguardista o mecanicista. Jo no veig cap possibilitat de desenvolupar un projecte d'aquestes característiques, al llarg de la vida, sense obligar l'Estat a complir els seus deures amb els ciutadans.

Podem discutir qui concretarà els projectes. Hi ha moltes àrees en les quals l'Estat o els governs no haurien d'entrar. El mercat no és un problema quan les persones tenen capacitat d'escollir i capacitat de pagar els productes que adquireixen en el mercat de l'aprenentatge. Nosaltres sabem que l'educació de persones adultes, quan es dirigeix a les minories (persones excloses, desfavorides) no es dirigeix a un públic que críticament coneix l'horitzó al qual es dirigeix, ni tampoc té capacitat adquisitiva. Jo no estic preocupat amb la classe mitjana i la classe mitjana alta que pot escollir en el mercat un curs d'ordinador, per exemple.

No crec que una política pública haja de delegar en el mercat les seues responsabilitats. I açò està succeint. L'Estat s'està transformant d'un Estat educador a un Estat avaluador, gestor i supervisor. I estem transitant d'un govern directe a un govern indirecte. L'Estat presenta les estratègies de la política, algunes les finança parcialment, i unes altres les contractualitza. Arriba un moment en el qual l'Estat es presenta com una part d'una relació contractual.

Estem substituint el contracte social de l'Estat amb la ciutadania per una perspectiva neocontractualista de base empresarial. No més drets! Serveis i béns educatius! Si se cedeixen serveis i béns que tenen no solament valor d'ús, sinó també valor de canvi llavors parlem pròpiament de mercaderies. I no podem establir un sistema públic d'educació permanent basat en aquests criteris.

No crec que una política pública haja de delegar en el mercat les seues responsabilitats.

Allò que fa falta és un Estat redistributiu a través de la justícia fiscal, a través d'impostos especialment a les empreses. En resum, cal pressionar els estats a través dels sindicats i dels moviments socials.

La Llei 1/95 de formació de persones adultes du vint-i-un any promulgada i no desenvolupada en la seua totalitat, com creus que ha afectat a la ciutadania valenciana i de quina manera afectaria positivament el seu desenvolupament?

Conec la Llei, però no conec la realitat empírica d'aquests últims 20 anys. La Llei em sembla genèricament ben estructurada, i que té per idea central que l'educació permanent és un principi estructurador del sistema educatiu. Açò és important, i crec que hi ha molta gent que confon educació permanent amb formació professional contínua.

La Llei del 95 té potencialitats: en la definició conceptual d'educació permanent, en les prioritats i en les àrees de desenvolupament. Encara que és veritat que atén l'escolarització i l'educació de segona oportunitat, però açò respon a un problema històric del 95 i que segueix en l'actualitat.

Però si ens centrem exclusivament en l'educació de segona oportunitat, ens faltaran recursos, projectes i idees per a desenvolupar l'educació d'adults globalment considerada, que inclou la participació política, l'educació cívica i l'educació per a la democràcia. Perquè l'educació d'adults no és només, ni hauria de ser, recuperació escolar. La formació professional és important i respon a un problema objectiu, però no pot ser hegemònica.

La formació permanent no es dirigeix a cobrir llacunes o dèficits formatius, és una vocació humana, ontològica, epistemològica. Té un valor instrumental, però té també un valor substantiu al qual ha d'estar subordinada.

Quin hauria de ser el paper de les organitzacions de la societat civil? Apostar per una lògica de l'educació popular i la recreació d'una ciutadania activa, radical... o una lògica de simple gestió moral dels recursos humans, adaptativa a les lleis del mercat laboral?

Les organitzacions de la societat civil tenen un rol important, però si tracten de substituir l'Estat, llavors poden estar jugant el joc del neocontractualisme. El tercer sector és actualment híbrid: hi ha un tercer sector que representa la societat civil contrahegemònica, i hi ha un tercer sector que és realment l'Estat transvertit, extensions del poder públic. Finalment hi ha un tercer model de tercer sector en el qual ens trobem en realitat són empreses comercials camuflades, que actuen amb les mateixes lleis del mercat.

Finalment: Quines serien per a tu unes bones polítiques educatives envers la formació permanent i quines iniciatives, experiències coneixes a Europa?

Tal vegada el problema major d'un procés de canvi de la formació de persones adultes és la qüestió històrica i cultural. Els països del sud d'Europa no tenim una cultura d'inversió en educació, perquè realment no podíem fer-la en règims polítics que eren dictadures com en la península.

Estem deconstruint el poc "estat providència" que tenim. L'"estat providència" requereix una societat capitalista occidental liberal. Però hem tingut als nostres països dictadures militars per dècades. Els moviments obrers han sigut molt importants per a la formació de persones adultes, però el moviment sindical ha sigut perseguit en les dictadures de Franco o Salazar. Tenim problemes anacrònics

No és normal que no compreguem la dimensió educativa de la mobilització popular de les organitzacions socials i sindicals.

si ens comparem amb les democràcies de la resta d'Europa, problemes que ells van tenir en el passat.

Però la importació de models és quasi impossible en la formació d'adults. En tot cas cal conèixer institucions com les escoles superiors populars, o els col·legis residencials per a adults.

Nosaltres després de la revolució dels clavells o vosaltres després de la transició vam veure que es va deslligar una forta energia democràtica participativa i popular de base que ha ocorregut en barris, fàbriques o xicotetes comunitats. Aqueixa mobilització és implícitament educativa. L'educador ací es necessita per a explicitar i donar intencionalitat

reflexiva al procés. Si lluites per a la llet per als xiquets i xiquetes o perquè hi haja electricitat en una comunitat, estàs mobilitzant, però també estàs prenent la veu i aprenent a comunicar, a escriure les teues demandes: és tot un programa educatiu! No és normal que no compreguem la dimensió educativa de la mobilització popular de les organitzacions socials i sindicals.

EL DEBAT DE LA JORNADA ESCOLAR

TAULA REDONA

Barbara Ramirez, moviment de renovació pedagògica
Ferran Garcia, política educativa FE CCOO-PP
Cristina Alvarez, Consell Escolar d'IB3

25 maig, 18h
espai apren
Carrer d'Esperança, 14-16
07001 Palma de Mallorca, IB3

CCOO
federació d'ensenyament
MISLATA

QUÈ ÉS EL TTIP?
COM AFECTA A LA SOCIETAT I A L'EDUCACIÓ?

27 maig, 18h
Sala d'actes
Ajuntament de Bellaterra
Mallorca (Móra Nord)

STOP!

Sol Sánchez
ex-coordinadora ATTAC Espanya
diputada d'UP-ES

ORGANITZA:
CCOO
federació d'ensenyament

COL·LABORA:
zattac
Zona de Actes de Teatre i Art

LA TEUA LLUITA DIÀRIA

ACCIO ACTITUD. Però, encara estem així?

per: Joanot

Elena Albert

Permanent sindical
Sector discapacitat
FE CCOO PV

La Comissió de “Fibrociment, No Gràcies” es va constituir per aconseguir la retirada del fibrociment a totes les escoles del País Valencià

Com a mesura per a fer conèixer la situació en la qual es troben els centres es va convocar una concentració contra l'amiant en les escoles el 28 d'abril, aprofitant el dia de la salut laboral, en la qual participaren moltes de les AMPA de la nostra Comissió, l'Associació de Víctimes d'Amiant i treballadors i treballadores dels centres.

Exigim a Conselleria un pla urgent de detecció i retirada de materials que en continguin o puguin contenir amiant per a preservar la salut del professorat, personal complementari, alumnat, personal de manteniment i neteja, etc.

Hem constatat que només a la província de València tenim més de 87 centres educatius (175 a la Comunitat) sospitosos de contenir en les seues instal·lacions i elements constructius amiant, un material tòxic i altament perillós per a la salut.

Aquesta comissió realitza xerrades informatives als centres afectats per amiant, sobre aquesta problemàtica.

No volem que assumisca la comunitat educativa els riscos derivats de l'exposició d'aquest material que genera malalties tan greus com: mesoteliomes, càncer de pulmó i asbestosi.

L'Administració té l'obligació d'aplicar el principi de precaució i actuar, s'ha comprovat que ja han mort docents i alumnes a països de la Unió Europea per l'exposició a aquest material sense que l'hagueren manipulat, ni ells ni cap dels seus familiars directes, és a dir, únicament per la presència d'aquest material en les edificacions.

La Conselleria no pot retardar per més temps la tasca d'identificació de materials que continguin amiant en les instal·lacions dels centres educatius.

Animem tota la comunitat educativa a participar activament, tant als centres que tenen detectat amiant en les seues instal·lacions com a les que pensen que pot haver-hi elements tòxics, en la Comissió per a treballar a exigir a la Conselleria d'Educació que retire el fibrociment que hi ha als centres i que es comprometa a fer un calendari de retirada.

Convoquem tot el professorat, a les AMPA, als col·lectius que col·laboren amb l'educació i als moviments socials a la mobilització per la retirada de l'amiant de tots els centres educatius, i a organit-

zar-se en la Comissió “Fibrociment? No, gràcies” per conjuminar esforços i solidaritat en aquesta lluita col·lectiva.

En els darrers mesos són 11 els centres als quals se'ls ha retirat el fibrociment:

CEIP DOCTOR LÓPEZ ROSAT de València-Tres Forques (Comissió).
CEIP SANCHIS GUARNER DE València (Comissió).
CEIP CIUTAT DE BOLONIA de València (Comissió).
CEIP CANÓNIGO MUÑOZ d'Utiel (Comissió).
IES GILABERT DE CENTELLES de Nules (ALLIBERAT PER CANVI D'EDIFICI) (Comissió).
CEIP CRISTOBAL COLÓN de Benetússer (Alliberat per intervenció municipal) (Comissió).
CEIP PALÀNCIA d'Algímia de la Baronia (Comissió).
CEIP CARLES SALVADOR de València-Benimaclet (Comissió).
CEIP L'HORTA de Paiporta (Comissió).
CEIP SAN BLAS d'Albal (Comissió).
CEIP RAMON MARTÍ SORIANO (VALLADA) (Comissió).

 Elena
Ccoopv

 ealbert@
pv.ccoo.es

FIBRO CIMENT?

NO, GRÀCIES!

Que és??

És una mescla de ciment amb fibres d'amiant en la seua composició, emprat intensivament com a material de construcció fins a la seua prohibició. Actualment segueix instal·lat en infinitat d'edificacions.

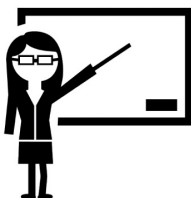
Com és??

Es pot presentar de diferents formes: plaques onades i planes per a cobertes, baixants d'aigües residuals, dipòsits d'aigua, conductes de fum, jardineres, plaques decoratives...

Totes les seues variants han sigut classificades pel Centre Internacional de Recerca sobre el Càncer (CIRC), com a substàncies cancerígenes

Riscos per a la salut

El risc sorgeix quan s'alliberen les fibres d'amiant en l'aire que es respira, doncs en general invisibles a l'ull humà, poden penetrar i dipositar-se en els pulmons.

En 2002

Espanya prohibeix la seua utilització per a la construcció

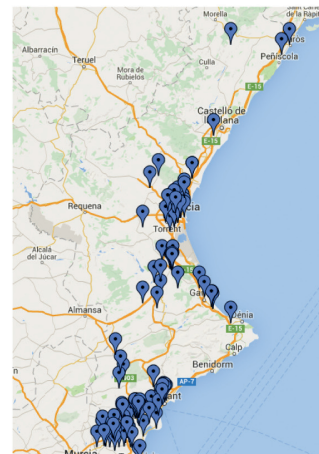
En 2003

La Directiva del Parlament Europeu i del Consell 83/477/CEE estableix en el seu Article 16 que "Els Estats membres crearan un registre nacional dels edificis públics i dels edificis i centres industrials o comercials que continguen Amiant"

En 2014

La GVA reconeix l'existència de 150 centres educatius contenint amiant en les seues instal·lacions. Encara que són molts més centres

Comissió
"Fibrociment?, No gràcies"

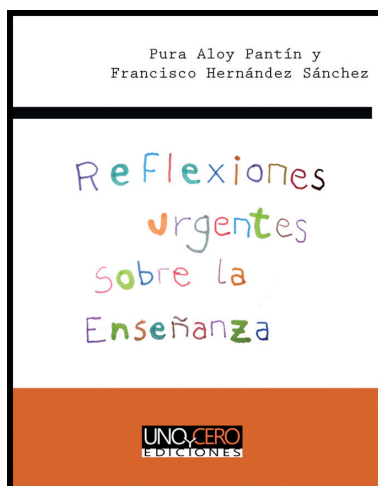
Reflexions urgents sobre l'ensenyament

Pura Aloy Pantín

Francisco Hernández Sánchez

Escriure un assaig sobre Educació avui no ha de ser un exercici d'erudició simplement, sinó un text de combat necessari al que no li siga aliè el rigor.

L'autora i l'autor, Pura Aloy i Francisco Hernández Sánchez, aborden les agressions més grolleres per ser el cor de l'escola pública: model d'escola i model de societat, el fracàs escolar, la LOMCE, la participació i eficiència, la capacitat del professorat, el districte únic, els CIS...

L'assaig és un text d'urgència que respon a les agressions patides per l'escola pública durant vint anys, i de manera especial, a les mans de la consellera Catalá, obstinada a convertir a marxes forçades l'ensenyament públic en subsidiari del privat concertat —centres d'ideari sufragats amb fons públics i gestionats per empresaris privats— com ho va ser en l'època del franquisme.

Els autors consideren que en la majoria dels models educatius, l'ensenyament públic té un pes i un paper decisius, perquè és la que es adequa als interessos generals de les societats democràtiques, pluralistes i no confessionals. Seria el model constitucional per antonomàsia. Segons un recent informe de la Unió Eu-

ropea: European Social Progress Index (Índex de progrés social a Europa) en què s'analitzen 272 regions europees entre les quals la Comunitat Valenciana ocupa el lloc 253 en l'educació, si es prenen els tres índexs de referència d'estudi: abandonament escolar primerenc, nombre de ciutadans que solament tenen titulació bàsica i taxa de matriculats en estudis secundaris.

Un assaig com aquest, compromés fins al moll de l'os amb l'ensenyament públic, solament pot ser útil a aqueix compromís si troba lectors, connecta amb ells i aquests el fan seu i el converteixen en força material per al canvi. Sense compromís no hi ha canvi, hi ha diletantisme.

El llibre es pot aconseguir en:

<http://unoceroediciones.com/>

Pura Aloy Pantín: professora d'ensenyament secundari. Ha sigut directora d'IES i va pertànyer al moviment de renovació pedagògica del Seminari de pedagogia del Col·legi de Llicenciats de València.

Francisco Hernández Sánchez: es va graduar en l'Escola de Magisteri de Múrcia i en la Facultat de Filosofia i Lletres de la Universitat de València. Ha treballat en l'ensenyament primari, en el secundari i en centres d'adults. Va participar en els MRP dels anys 60-70 del segle passat.

Pura Aloy Pantín
puraaloy@hotmail.es

Francisco Hernández Sánchez
aufheresa@hotmail.com

web: unoceroediciones.com

«Rosa obscur», un curtmetratge per la prevenció de la violència de gènere entre els adolescents

Al Col·legi Hernández pensem que l'escola ha de donar resposta a les necessitats de la societat i promoure una educació holística, basada amb el respecte dels valors democràtics, la tolerància i el respecte per la diversitat cultural i lingüística de la nostra societat, volem formar ciutadans actius i responsables que tinguin com a referent la coeducació per a unes relacions igualitàries. La violència contra les dones és una xacra, les estadístiques parlen per si soles i un 18'3% de les dones treballadores manifesten haver patit alguna vegada una agressió d'assetjament sexual i no cal parlar del nombre de dones assassinades per les seues parelles any rere any.

El projecte del curtmetratge «Rosa Obscur» del Col·legi Hernández naix de la necessitat de tractar el tema de la violència de gènere entre els adolescents, sobretot tenint en compte que és una problemàtica que comença en els inicis de les relacions de parella. Per això, amb l'ajuda dels assessors de la Mancomunitat de la Ribera, es va plantejar recollir tota la informació possible a partir de les experiències pròpies dels alumnes o del seu entorn més pròxim. El pas següent era reflectir totes aquestes experiències personals, imaginar una història i començar a redactar el guió, sempre amb la col·laboració de l'alumnat per tal de donar-li la màxima versemblança.

L'argument se centra en la història de Roser, una adolescent madura i compromesa que gaudeix d'una vida plena, malgrat els seus 17 anys. Té una família que l'estima, uns amics de debò, és brillant als estudis i comença a despuntar en la seua aventura del patinatge. Fins i tot Cristian, el xic dels seus somnis li havia demanat d'eixir feia poc. La vida, per a ella, és de color rosa. Els esdeveniments fan que el meravellós rosa sem-

ble, dia rere dia, més fosc. Sense saber com, el morat de l'angoixa acaba tenyint la vida de la dolça Roser.

La història gira al voltant de dos eixos: l'adolescent que viu el seu primer amor, i l'adulta (tia de la protagonista), que està vivint una situació de violència de gènere. L'objectiu principal era establir un paral·lelisme entre les dues històries per tal de mostrar les diferents etapes en una relació de parella: els inicis d'una relació en la qual van apareixent els conflictes, i aquella on la violència es manifesta habitualment. Un altre tema més secundari és la confiança o desconfiança entre pares o fills en referència a les relacions personals.

Quant a la col·laboració de la comunitat educativa, cal destacar la participació de l'alumnat, no sols pel que fa a la seua aparició en escena sinó també en l'elaboració del guió, el vestuari, el maquillatge, els materials, etc. També ha participat el claustre del centre, les famílies i, fins i tot antics alumnes.

Pel que fa a la gravació, cal dir que s'ha fet en blanc i negre per tal de destacar els moments de color rosa (escenes po-

sitives) i els de color morat (escenes negatives).

L'objectiu principal ha estat oferir pistes i estratègies sobre com protegir-se en cas de patir maltractament, sempre transmetent el missatge que se'n pot eixir, conscienciar l'alumnat de la presència de micromasclismes en les relacions de parella i mostrar la importància de previndre aquestes actituds.

Amb treballs com aquests aconseguim que l'alumnat s'implique de forma molt activa en el centre i s'establisquen molts vincles amb tota la comunitat educativa. Són experiències molt enriquidores per a tots i si hem donat un referent per caminar tots junts cap a una coeducació i unes relacions igualitàries; podem dir que l'esforç ha pagat la pena.

Hem de donar les gràcies a l'Ajuntament d'Alzira que ens ha atorgat el Premi d'Innovació Educativa «Ciutat d'Alzira» a la Categoria d'Educació Secundària.

El Claustre del Col·legi Hernández

federació d'ensenyament
www.pv.ccoo.es/ensenyament

**CONSTRUÏM
EL CANVI**

REVERTIR RETALLADES

